

עודד גרא:

„צריך לדעת איך להסתדר בחיים!“

כשהכרתי את עודד גרא הוא היה אישי-חסי-ציבור צעיר ונמרץ, מארגן תצוגות-אופנה אכסלוסיביות בבתי-החן של נשים עשירות ומפורסמות. לא מכבר הוזמנתי לדירתו היפה שברחוב הירקון. מילבד אשתו, אלה, הגברת שגנבה את ההצגה בשימלת חקרניולונה המפוארת שלה בנשף של הפילהרמונית, מצאתי שם כלב אפגאני, תינוק בשם אדוארד, שהיה צמוד למטפלת אנגלית, עילית עיתונאיות-האופנה בישראל וכמה נשות-חברה ידועות, ששוחחו ביניהן באנגלית.

האירוע הנחוג היה תצוגת-אופנה לדגמים מיוחדים שתוכנן עודד גרא עבור תצוגות-האופנה של ה„בונדס“ בארצות-הברית. סיפרו לי שעודד הפך בעצמו אופנאי שאלתי אותו:

● **איך הצלחת להפוך מאישי-חסי-ציבור למתכנן-אופנה מצליח תוך שנתיים?**
אף פעם לא הייתי אישי-חסי-ציבור. תמיד אירגנתי אירועים. אף פעם לא רציתי להישאר יותר מדי זמן בעסק הזה.

כילכלתי את צעדי בזהירות, ומתוך מחשבה החלטתי להכיר את עולם-האופנה לפני ולפנים. להכיר כל אופנאי בעל-דירה בארץ הזאת, כל בעל-מיפעל, כל בעל בית-חרושת, כל עיתונאי-אופנה.

אחרי שהצלחתי לארגן לי את הקשרים, החלטתי להציע את מה שיש לי באמת — הכישרון שלי. וכך היה. תכונתי למיפעל אחד, היתה הצלחה עצומה, קפצו עלי גם יתר המיפעלים.

אני לא עובד באופן בילעדי לאף אחד. אני מתכנן לכמה מיפעלים, ועוד ידי נטויה. ככה זה, בובהלה, צריך לדעת להסתדר בחיים.

עמוס גוטמן:

„אני לא עושה סרטים על הומואים!“

ראיתי במוסיאון תל-אביב שני סרטים קצרים. שניהם עסקו בהומוסקסואלים. האולם היה מלא מפה לפה. רוב האנשים היו „סטרייטים“, כלומר הטרור סקסואלים. אי-אפשר להגיד שהחבר'ה העליונים של תל-אביב גדשו את האולם.

בימאי הסרט, עמוס גוטמן, שוחח עם הקהל אחרי הסרט. פגשתי אותו לשיחה בארבע עיניים ושאלתי אותו:

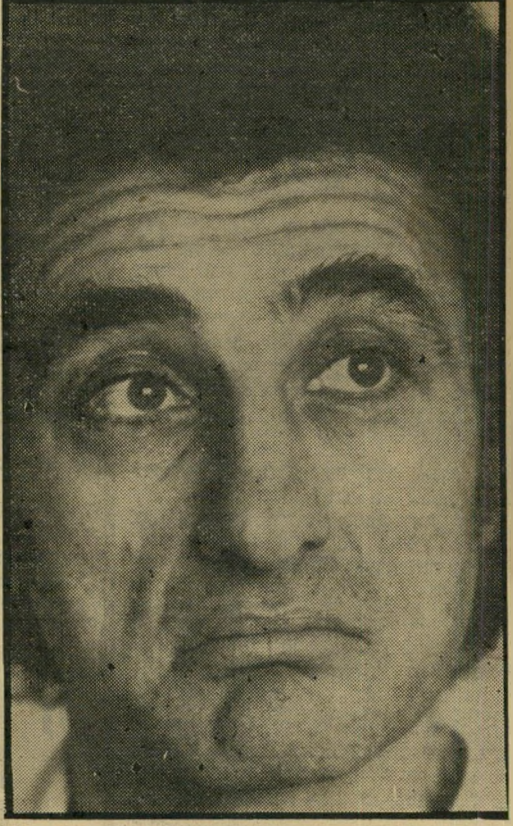
● **עמוס, שני סרטים קצרים ובקרום סרט כאורך מלא, וכולם עוסקים בהומוסקסואלים. מדוע?**
כי זה נושא שמעניין אותי ושאני מכיר הכי טוב. זה הטוב ביותר שאני יכול לעשות.

● **הנושא הזה עדיין מעורר בארץ גלגים. זה לא מפריע לך?**
כן, היה לי הרבה יותר קל לעשות קולנוע אילו עסקתי בנושא אחר. הגישה להומוסקסואלים היא עדיין אבסורדית. שום דבר לא השתנה עם השנים. זה שצריך אומץ כדי לעסוק בעניין אומר דרשני.

● **האם הפרט שלך הוא מה שמכנים ב"אנגלית "גיי מובי", כלומר סרט הומואים?**
לא, אני לא עושה סרטי הומואים. אני מטפל בכל מה שסרט מטפל בו, כלומר במניע מסויים העושה דברים לאדם. במקרה שלי המניע הוא הומוסקסואלי.

● **מדוע לא אוהבים את הומוסקסואלים ב"ארץ את הסרטים שלך?**
כי אני לא מייצג אותם. אני מראה דברים לא נעימים. הם היו רוצים שאעשה סרטים מגמתיים, כלומר סרטים שיראו את הומוסקסואליות כדבר טבעי. למשל סרט כמו סיפור אהבה. אבל בין שני הומואים. אבל אני לא רואה כך את הדברים. אני יודע שיש בעייה ואני צריך לטפל בה.

● **ראיתי נשים רבות בקהל בזמן ההקרנה. גם בסרטים שלך יש נשים ויש להן תפקיד חשוב.**
אי-אפשר בלי נשים. אני לא מאמין שהומוסקסואל אי-פעם מוותר באמת על אשה. הומוסקסואל מוצא אינטימיות עם אשה אבל שוכב עם גברים. הוא תקוע חזק וזוהי רק תחילת הבעייה.

סמי מולכו:

„ארום סינים לא ראיתי את סיני!“

פגשתי את הפנטומימאי סמי מולכו ואת אשתו היפה, חיה. אמרתי שלום ומה נשמע, רציתי לדעת מה נשמע בווינה ומהן התוכניות לעתיד, אבל איפה! עם סמי וחיה אפשר לדבר בימים אלה רק על דבר אחד: סין העממית. השניים חזרו זה עתה מארצו של מאו והם מלאי רשמים וחוויות.

● **אכלת קצת אוכל סיני, סמי?**
מה זה אוכל סיני! האוכל שאנחנו אוכלים במערב אפילו לא דומה לאוכל שאכלנו בסין. קודם כל, את הארוז מגישים בסוף הארוחה. ארוז הוא מאכל לעניים. מאכל לא מכובד. והוא מוגש לשולחן רק בסוף הארוחה על מנת לוודא שהארוחה שבעה.

פעם הגישו לנו ארוחה והניחו גם ארוז על השולחן. הנחתי מנת ארוז על הצלחת והוספתי עליה מנת בשר, ומייד הבנתי שעשיתי שגיאה. המלצרים לקחו מייד את כל הצלחת ואת כל האוכל והגישו את כל הארוחה מחדש — הם ממש חששו ישפגעו בי ושהאוכל לא הספיק לי.

● **איך נראים הסינים?**
כמו סינים. כולם לבושים באותו בגד, מסות של אנשים ברחוב ואף אחד לא אינדיבידואלי. אנחנו היינו ממש יוצאי-דופן. אנשים נגעו בנו. לא רואים בכלל אירופים בסין.

● **האם ההופעות שלך בסין סוכסכו עלי ידי הממשלה?**
בוודאי. לכן הסינים יכלו לבוא לראות את ההופעה. סיני ממוצע מרוויח משהו כמו 15 דולר לחודש, אבל זה מספיק, משום שהכל שם זול מאוד, וכמובן עלוב מאוד.

● **האם יש לסינים שרותי אירוח לתיירים?**
לא. בתימלון הכי מכובדים הם על רמה של מלונות שני כוכבים אצלנו. הכל מאוד עלוב, מאוד צנוע.

● **מה בקשר לסינים הצעירים, דור ה"המשך". האם לא חלה אצלם התעוררות מאז מותו של מאו? האם העולם המערבי לא מסקרן אותם?**
אני חושב שכן. עובדה שאיפשרו לנו להופיע שם. כעת נפתח פתח צר ויש טיפה יותר פתיחות, אבל רוב הסינים חיים את חייהם בלי לדעת בכלל שיש עולם מערבי. אם מדברים על דור המשך, אני רוצה לספר לך קוריוז: את יודעת מה אין בסין?

● **מה?**
הילדים. הילדים מסתובבים שם עם חור במכנסיים ועושים את צרכיהם דרך החור — חופשי בלי לעשות חשבון לאף אחד.

● **קרה לך משהו בעיקבות הביקור בסין העממית?**
כן, הצטמצמו לי העיניים. כל הזמן הייתי מצמצם אותן ואמר: „... כמה סינים!“